

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. K.,**
nar., státní příslušnost Gruzie,
t. č. bytem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2020, č. j. OAM-458/ZA-ZA11-ZA21-2020,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné

pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu. Dále měl být porušen § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu z důvodu, že žalovaný si neopatřil dostatek podkladů, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný dle žalobce nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem a nesprávně aplikoval ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí podle žalobce nevyplývá z podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že mu v Gruzii hrozí nebezpečí ze strany překupníka drog, na jehož zadržení a uvěznění se v minulosti podílel. Dotyčný se chce žalobci po propuštění z vězení pomstít, přičemž žalobce byl již zbit muži, které tento překupník poslal, a obává se tedy o svůj život, pokud by se měl do Gruzie vrátit. Žalobce nesouhlasí s vyhodnocením jeho žádosti jako zjevně nedůvodné, napadené rozhodnutí je dle něj nezákonné. Gruzii nelze považovat za bezpečnou zemi původu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalobce je státním příslušníkem Gruzie, přičemž v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), ČR považuje v současnosti Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. K námitce žalobce, že není ve vztahu k jeho osobě možné považovat Gruzii bezpečnou zemi původu, správní orgán uvádí, že jmenovaný neuvedl jedinou skutečnost, ze které by bylo možné vyvodit, že mu v Gruzii hrozí azylově relevantní nebezpečí.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. K žádosti žalobce sdělil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl politicky aktivní. Do ČR přicestoval v roce 2020 v únoru. V roce 2018 a 2019 pracoval v Polsku, předtím v Turecku. Při výkonu služby ve státní bezpečnosti v roce 1999 zadržel překupníka drog, který byl následně uvězněn. Po jeho propuštění v roce 2005 mu dotyčný nechal podstrčit narkotika, přičemž byl žalobce následně odsouzen na 6 let odnětí svobody. V roce 2011 byl propuštěn z vězení a byl zbit muži vyslanými zmíněným překupníkem. Poté se snažil tomuto muži vyhýbat a přestěhoval se do Tbilisi. Nyní má obavu, že jej dotyčný najde.
6. Při pohovoru uvedl, že v roce 2011 a 2014 pracoval v Turecku a v letech 2018 a 2019 v Polsku z důvodu obav, které má z překupníka. Pracoval neoficiálně, jeho bratr však žije v Polsku a ten tam povolení má. Do ČR přijel, protože chtěl navštívit jiný stát. K incidentu, kdy měl být zbit vyslanými muži, doplnil, že k tomuto došlo v Turecku, co však bylo přesným důvodem jeho napadení, neví, myslí si, že to souvisí s dotyčným překupníkem. Muži se vyhýbal, své problémy ale nikdy ve vlasti neřešil. Je dle něj zvykem, že se v Gruzii řeší věci osobně a nikoli přes policii. Zmíněný muž dříve cestoval do Ruska, nyní však bydlí v X a žalobce se tak raději odstěhoval do X, kde žil od roku 2019 a po dobu, co tam pobýval, neměl žádné problémy. Vycestoval z důvodu, že chtěl navštívit zahraničí a též proto, že v Gruzii není práce.

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle § 12 zákona o azylu *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
11. Podle § 14 zákona o azylu *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *„[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *„[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
16. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu: *„[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*

17. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu: „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“
18. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu: „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
19. Jestliže žalovaný aplikoval § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Gruzie je tzv. bezpečnou zemí původu. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.
20. Žalovaný konstatoval, že Gruzie je s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie uvedenou vyhláškou (§ 2 bod 7) považována za bezpečnou zemi původu. Žalobce přitom uváděl jako místo pobytu Xa následně X, přičemž tato města spadají pod bezpečnou část země. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodností žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
21. Žalovaný si nad rámec uvedeného opatřil ještě další dokument zabývající se situací v Gruzii, konkrétně Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z července 2020. Závěry žalovaného jsou zcela v souladu s informacemi zjištěnými z obstarané informace, a dokládají, že jde o bezpečnou zemi. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a*

ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Těmto požadavkům uvedená zpráva od žalovaného vyhovuje. K tomu lze doplnit, že žalobce při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí k nim neměl žádné výhrady.

22. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Obstaral si dostatečné podklady a zohlednil tvrzení, která žalobce v průběhu správního řízení uváděl. *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Odůvodnění rozhodnutí je přezkoumatelné a taktéž zcela dostačující.
23. Z tvrzení žalobce vyplynulo, že v zemi původu zaznamenal potíže vyplývající z toho, že v roce 1999 měl dopadnout překupníka drog, který se mu měl následně mstít, kdy v důsledku toho měl být žalobce v roce 2005 odsouzen k 6 letům odnětí svobody a později měl být fyzicky napaden. Nyní se obává svého návratu do Gruzie z důvodu, že by se jej mohl pokusit dotyčný muž opět vyhledat, a hrozilo by mu tak nebezpečí vážné újmy. Žalobce současně uvedl, že příslušné incidenty nikam nehlásil, obdobné problémy se dle něj řeší v Gruzii tradičně osobně, nikoli hlášením policii.
24. Žalobce však nikterak nepopřel ani nezpochybnil fakt, že se jedná v případě Gruzie o bezpečnou zemi, natož, aby prokázal opak. I kdyby tedy žalovaný vycházel pouze z výpovědi žalobce, dospěl by ke stejnému závěru, tedy by ani takový postup neměl vliv na závěr, že jde o bezpečnou zemi s výjimkou uvedených oblastí. Jelikož žalobce neprokázal, že by v případě Gruzie nemělo jít o bezpečnou zemi, žalovaný postupoval správně, pokud postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy žádost žalobce posoudil jako zjevně nedůvodnou.
25. Z důvodu aplikace tohoto ustanovení v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 – 14b zákona o azylu). Žalovaný proto nebyl povinen zkoumat, zda žalobci může ve vlasti hrozit pronásledování či nebezpečí vážné újmy z důvodu zmiňovaných problémů s překupníkem drog. Žalovaný k tomu pouze doplnil, že žalobce má s ohledem na to, že jde o bezpečnou zemi, možnost své případné problémy s dotyčným mužem řešit přímo v Gruzii s tamními státními orgány. V minulosti této možnosti ani nevyužil z důvodu subjektivního názoru, že se mají věci řešit osobně a nikoli na policii, takový závěr však nemá oporu v objektivních poměrech.
26. Závěrem soud konstatuje, že nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí,

kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.

27. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce jedná o zjevně nedůvodnou žádost.
28. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. 2. 2021

Shodu prvopisu potvrzuje I. S.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce